

Îmi
veți lipsi!

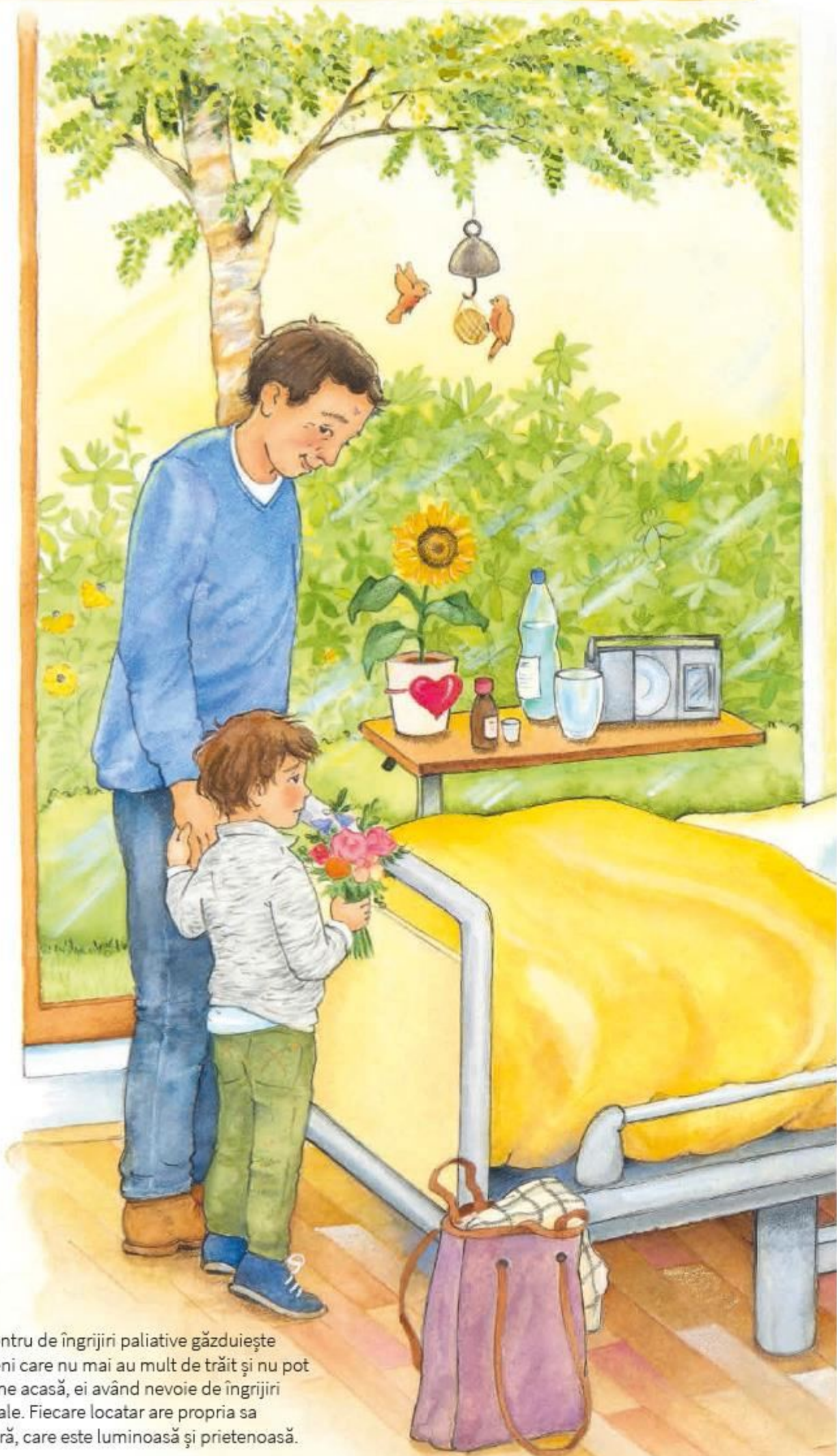
Când ne luăm bun-rămas?

Despărțirile fac parte din viață. Ne este mai ușor când știm că-i vom revedea pe cei de care ne-am despărțit de puțin timp. Mult mai greu este însă când o persoană îndrăgită se mută în alt oraș. Atunci suntem triști, pentru că ne vom vedea doar rareori și nu vom mai putea face atât de multe lucruri împreună.

Dar despărțirea cea mai grea este atunci când o persoană îndrăgită ne părăsește, încetând din viață. Este foarte greu de acceptat că nu ne va mai fi niciodată alături.

Asta ne face să ne simțim triști, speriați sau poate chiar furioși. Și deseori avem nevoie de mult timp pentru a ne obișnui cu gândul, pentru a ne consola.

Un centru de îngrijiri paliative găzduiește oameni care nu mai au mult de trăit și nu pot rămâne acasă, ei având nevoie de îngrijiri speciale. Fiecare locatar are propria sa cameră, care este luminoasă și prietenoasă.

Ce înseamnă să te desparți pentru totdeauna?

Bunica Elena suferă de o boală incurabilă. Deoarece sfârșitul îi este aproape, ea se află într-un centru de îngrijiri paliative, unde este îngrijită și asistată la trecerea în neființă.

Bunicul George merge la ea în fiecare zi. Și fiica Elenei, Eliza, soțul ei, Toma, și copiii, Anton și Flavia, sunt deseori acolo. Bunica Elena nu este niciodată singură. Toți vor să-i fie alături în ultimele zile de viață.

La centrul de îngrijiri paliative lucrează medici și asistente. Asistentele, pe lângă îngrijirile menite să înlăture suferința, sprijină bolnavii și familia, vorbind cu aceștia și fiindu-le alături.